

Ένα περίεργο σπιτάκι θαμμένο κόκκινο. Τὴν ξέρετε τὴ Μύριαμ ἀπὸ τὰ διάφορα φιλμ τῆς... Τὴ θαυμάζετε κι' ἔχετε δίκιο... Εἶνε μιὰ μεγάλη καλλιτέχνις... Ἦταν ὡραία, πολὺ ὡραία μάλιστα. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ θαύμαζα πρὸ πάντων σ' αὐτὴν ἦταν ἡ σπάνια αἰσθηματικὴ τῆς τιμιότης καθὼς, καὶ ἡ θαθεῖα πνευματικὴ καλλιέργειά τῆς.

— Ἡ Μοῖρα; εἶπε ὁ Μπλοντέλ.
— Ὁχι, δὲν πιστεύω στὴ Μοῖρα... ἢ μάλλον γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ ἀκριβής, δὲν πιστεύω στὴ σημασία ποὺ ἔδιναν οἱ ἀρχαῖοι σ' αὐτὴ τὴ λέξι... Δὲν πιστεύω ὅτι μιὰ δύναμις ἐχθρική παραμονεῦε τοὺς ἀνθρώπους καὶ προετοιμάζει τὴν

κατὰστροφὴ τους. Ὁχι... Πιστεύω ἀπεναντίας ὅτι ἡ φύσις ἢ οἱ θεοὶ, ὅπως θέλετε, εἶνε ἀδιάφοροι στὶς πράξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς μπορεῖ ἀναλόγως τοῦ μέτρου τῶν δυνάμεών του νὰ δημιουργήσῃ τὴν τύχη του... Μιὰ τέτοια ἀντίληψις γιὰ τὴ ζωὴ εἶνε βέβαια ὡραία... Ὡστόσο...

Ὁ Μπλοντέλ στάθηκε καὶ σκέφθηκε μιὰ στιγμή. Ἐπειτα ἐξακολούθησε:

— Ὡστόσο ὑπάρχουν περιστατικὰ τόσο παράδοξα, συμπτώσεις τόσο καταπληκτικὲς, ὥστε δὲν ξέρετε πῶς νὰ τὶς ἐξηγήσῃ κανεὶς. Κι' ὁ λιγώτερο προληπτικὸς μένει κατάπληκτος μπρὸς στὰ γεγονότα αὐτά... Ἀκοῦστε... Μιὰ μέρα, στὴ Νέα Ὠόρκη... Μὰ ἡ ἱστορία μου θὰ εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη...

Ἀναστένανε, ἤπια ἀργὰ τὸν καφέ του κι' ἔπειτα, ἐπειδὴ περιμέναμε σιωπηλοί, ἐξακολούθησε:

— Θὰ θυμόσαστε βέβαια ὅτι εἶχα πάει στὴν Ἀμερικὴ λίγα χρόνια μετὰ τὸν πόλεμο. Ἦταν τότε ὁ καιρὸς τῆς ποταποαγορεύσεως καὶ τῆς εὐδαιμονίας. Ἡ ζωὴ στὴ Νέα Ὠόρκη μοῦ φάνηκε εὐκόλη, νευρική καὶ μελαγχολική. Ἐκανα ἐκεῖ κάτω μερικοὺς φίλους ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἦσαν ἐξαιρετικοὶ τύποι: νεαροὺς καθηγητὰς ποὺ ἔγιναν σήμερα πανίσχυροι στὴν Κυβέρνησι τοῦ Ροῦζβελτ, νεαρὲς καλλιτέχνιδες ποὺ θριαμβεύουν σήμερα στὸ Μπροντγουαίη καὶ στὸ Χόλλυγουντ, καὶ ποὺ ἦσαν τότε φτωχὲς καὶ γοητευτικὲς, νεαροὺς δημοσιογράφους ποὺ ξάφνιαζαν τοὺς Ἀμερικανοὺς μετὰ τὴν τολμηρότητα τῶν ἰδεῶν τους καὶ ποὺ σήμερα θεωροῦνται συντηρητικοί... Εἶχαμε σχηματίσει ἕνα μικρὸ ὄμιλο, ποὺ συγκεντρωνόταν κάθε βράδυ, πότε σὲ κάποιον ρεστωρὰν καὶ πότε στὸ διαμέρισμα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἀπὸ μᾶς καὶ πίνανε ἀλκοὸλ κακῆς ποιότητος...

Ἐνα βράδυ, ἡ συντροφιά μας ἔφαγε στὶς Μύριαμ Γιέννιγκς,

Εἶχε λάβει μιὰ πρώτης τάξεως μόρφωσι καὶ τελειώνοντας τὸ κολέγιο, εἶχε παντρευτῆ τὸν Γιέννιγκς, ἕνα γέρο ἑκατομμυριοῦχο, πέντε φορές χωρισμένο κιόλας καὶ τόσο πληκτικὸ, ὥστε κάθε γυναίκα του δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑποφέρει περισσότερο ἀπὸ διὸ χρόνια... Τὸ ἴδιο εἶχε συμβῆ καὶ μετὰ τὴ Μύριαμ... Εἶχε χωρίσει μόλις τότε τὸ Γιέννιγκς παίρνοντας μαζὺ μετὰ τὸ διαζύγιο καὶ μιὰ τεραστία ἀποζημίωσι ποὺ τῆς ἐξησφάλιζε τὴν οικονομικὴ τῆς ἀνεξαρτησία... Τὸν εἶχε χωρίσει ὅμως χωρὶς νὰ μαλλώσῃ μαζὺ του κι' αὐτὸς ὁ περίεργος γέρος, εἶχε δώσει πρὸς τιμὴν τῆς, ὅταν ἐπῆραν τὸ διαζύγιο, ἕνα γεῦμα, στὸ ὁποῖο προσκάλεσε καὶ τὶς ἄλλες πέντε γυναῖκες του. Μὰ αὐτὸ εἶνε μιὰ ἄλλη ἱστορία, ὅπως θάλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Κίπλιγκ.

Τώρα φανταστῆτε τί ἦταν μιὰ βραδυὰ στῆς Μύριαμ: ἀσημένια καντηλέρια... κερὰ μῶβ καὶ κίτρινα... φῶς γλυκό... κουζίνα ραφινάτη, σχεδὸν εὐρωπαϊκὴ... σαμπάνια ἀφθονή... γυναῖκες πολὺ ξανθές, λίγο μεθυσμένες... Μετὰ τὸ γεῦμα, παίξαμε πόκερ. Εἶνε ἕνα παιγνίδι στὸ ὁποῖο εἶμαι λίγο ἀδέξιος... Αὐτὸ τὸ βράδυ, φάνηκα πιὸ ἀδέξιος ἀκόμα, γιὰ τὴν ἡμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μετὰ τὴ Μύριαμ, ἡ ὁποία εὗρισκε μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ ἐρεθίζῃ τὴ ζήλεια μου. Τὰ μεσάνυχτα δὲν μοῦ εἶχε μείνει πιά πεντάρα καὶ καθὼς ἔβλεπα τὴ Μύριαμ ποὺ σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὸν μουσικὸ κριτικὸ Ἔρνεστ Φράντζ, τοῦ ἔδινε νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ποτήρι τῆς, εἶπα ὅτι εἶχα κουρασθῆ, ὅτι ἤθελα νὰ σηκωθῶ νωρὶς τὸ πρωὶ γιὰ νὰ ἐργασθῶ κι' ὅτι θὰ πῆγα νὰ πλαγιασῶ...

Ὁλη ἡ συντροφιά διαμαρτυρήθηκε θορυβῶδως. Μιὰ μάχη ἔρχισε γύρω ἀπὸ τὸ καπέλλο μου καὶ τὸ ἐπανωφόρι μου γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ φύγω. Ἡ Μύριαμ κάθησε ἀπάνω στὰ γόνατά μου κι' ἄρχισε νὰ με φιλάῃ... Μὰ ἐγὼ ἐπέμεινα στὴν ἀπόφασί μου. Γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσω μάλιστα νὰ μ' ἀφήσουν νὰ φύγω, μίλησα λίγο ἀπότομα. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, θυμήθηκα πῶς τὰ εἶχα χάσει ὅλα καὶ δὲν εἶχα ἀπάνω μου οὔτε γιὰ νὰ πληρώσω ἕνα ταξί... Κι' ἔξω ἔβρεχε καὶ τὸ σπίτι τῆς Μύριαμ ἦταν ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μου... Ἐπὶ πλέον ἐνοιώθα τὸν ἑαυτὸ μου, ἔπειτα ἀπὸ τὴν σαμπάνια καὶ κοκταίηλς, ἀρκετὰ ἀρρωστο. Ρώτησα λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς τρελλοὺς ποιὸς ἤθελε νὰ μοῦ δανείσῃ ἕνα δολλάριο. Μὰ ἐκεῖνοι, γιὰ νὰ μ' ἀναγκάσουν νὰ μείνω, ὅλοι ἀρνῆθηκαν, λέγοντάς πῶς θὰ μὲ πῆγαιναν στὸ ξενοδοχεῖο μου μετὰ τ' αὐτοκίνητά τους, ἂν εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένω ὡς τὶς ἔξῃ τὸ πρωὶ, ποὺ θὰ τελείωναν τὸ γλέντι τους. Τέλος, εἶχα ἀρχίσει νὰ θυμῶνω, ὅταν ἡ Μύριαμ ἀνοιξε τὴν τσάντα τῆς, πῆρε ἕνα δολλάριο ἀπὸ μέσα καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε λέγοντας:

— Νά, ἀγαπημένε μου... Ἐγὼ μόνον εἶμαι μιὰ φίλη χωρὶς ἐγωισμό... Θέλω νὰ σὲ κρατήσω καὶ ὅμως σοῦ δίνω τὸ μέσον νὰ φύγῃς... Καληνύχτα...

Καὶ μοῦ ἔτεινε τὰ χεῖλη τῆς... Δὲν ἤμουν καὶ πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' αὐτὴ, μὰ βιαζόμουν νὰ φύγω... Πῆρα τὸ δολλάριο φίλησα τὴ Μύριαμ καὶ βγήκα ἔξω συνοδευόμενος ἀπὸ κραυγὲς κι' ἀπὸ γέλια.

Ἐξω ἡ πυκνὴ ὁμίχλη γέμιζε τὰ πρόσωπα καὶ τὰ χέρια ὕγρασι. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι, τὰ σπίτια χαμηλὰ καὶ σκοτει-

νά και η συνοικία γεμάτη από ένα έχθρικό μυστήριο.

Έπειδή ήξερα πώς δεν θα έρω ταςί, αν δεν περάσω το γειτονικό ποτάμι, πρυχώρησα στη μεγάλη σιδερένια γέφυρα... Πριν από πέντε ημέρες, την ώρα που έρχόμουν, μου είχε κάνει εντύπωση η μεγάλη κίνησης αυτής της γεφύρας. Τώρα όμως ήταν έρημη.

Είχα διασχίσει τη μισή σχεδόν χωρίς να συναντήσω ψυχή ζωντανή, όταν ξαφνα δεξιά μου, μάντεψα περισσότερο παρά είδα, μέσα στην ομίχλη τη μορφή μιας γυναίκας. Ήταν σκυμμένη πάνω από το κρηπίδωμα, μ' ένα τρόπο επικίνδυνο κι ανεξήγητο.

Σκέφθηκα άμέσως, όπως θα κάνατε και σεις στη θέση μου, τις αναρίθμητες ιστορίες γυναικών που αυτοκτονούν πέφτοντας στο ποτάμι, και πλησίασα.

Εκείνη γύρισε απότομα, ακούγοντας τον θόρυβο των θημάτων μου και, βλέποντάς με τόσο κοντά της, έκανε προς το κρηπίδωμα μια κίνηση τόσο άνησυχητική, ώστε έντελως έξ ένστικτου, την έπιασα από το μπράτσο και την τράβηξα κοντά μου.

Είδα τότε μια νέα πολύ ωραία, χωρίς καπέλλο, με τα μαλλιά κολλημένα από την υγρασία της ομίχλης και με το πρόσωπο πλημμυρισμένο από δάκρυα.

Δεν θυμάμαι πειά πώς ήταν ντυμένη. Ωστόσο μου φαίνεται πώς το ντύσιμό της δεν ήταν φτωχικό... Όχι... Δεν ήταν η φτώχεια, μα ο τρόμος, αυτό που έκανε εντύπωση επάνω της. Τα δόντια της χτυπούσαν και τα χείλη της έτρεμαν.

—Τί θέλετε; μου είπε. Αφήστε με! Μά αφήστε με λοιπόν!

Είχα πειά καταλάβει πώς έπαιζα τον ρόλο του διαβάτου που έμπούζει μια νέα κόρη να πνιγεί στο ποτάμι και ο ρόλος αυ... ; με στενοχωρούσε πολύ. Τα κοκταίηλς της Μύριαμ θόλωναν το μυαλό μου και δεν μπορούσα να σκεφθώ καθαρά. Δεν ξέρω τί είπα σ' αυτή τη δυστυχισμένη. Χωρίς άλλο καμμία άνοησία, μα αυτό δεν είχε καμμία σημασία. Η γυναίκα την όποία κρατούσα από το μπράτσο, είχε άναγκη ν' άκούση μια ανθρώπινη φωνή και ν' άπομακρυνθί άπ' αυτό το κρηπίδωμα. Αυτήν την ύπρησία μπορούσα να της την πρυσφέρω.

Έπειτα από μια στιγμή, κρατώντας την πάντα από το μπράτσο, θάδιζα πλάι της, στο πεζοδρόμιο της γεφύρας και της έλεγα και της ξανάλεγα:

—Επί τέλους, τί σας συμβαίνει;... Τί έχετε;... Μήπως σας έγκατέλειψε κανένας άνδρας;... Σας βεβαιώνω ότι αυτό δεν αξίζει τον κόπο για να πεθάνη κανείς!... Αν ξέρατε πόσες φορές κι' εγώ ο ίδιος εύχθήκα για μια στιγμή να πεθάνω... Πρδ όλιγου ακόμα, έπειδή μια όμορφη νέα σαν κι' εσάς μου έκανε καπρίτσια, δεν λογάριαζα και πολύ άκριβιά τη ζωή μου... Μα τώρα είμαι πολύ εύχαριστημένος που βρίσκομαι ζωντανός έδω.

Εκείνη δεν μου άπαντούσε. Καθώς περνούσαμε κάτω από ένα ηλεκτρικό λαμπτήρα, την κύτταξα καλύτερα... Όχι μόνο ήταν ωραία, μα και τα χαρακτηριστικά της είχαν μια καταπληκτική λεπτότητα. Ξέρετε πόσο αισθηματικός ήμουν εκείνη την εποχή;... Η πονεμένη όμορφιά της, η ρωμαντικές συνθήκες, υπό τις όποιες είχαμε συναντηθί, ή άλαφριά μέθη μου, ο θυμός μου έναντιον της Μύριαμ, όλ' αυτά συνετέλεσαν, ώστε, όταν φτάσαμε στην άλλη άκρη της γεφύρας, να μην ένδιαφέρωμαι τσου για τίποτε άλλο στον κόσμο, όσο γι' αυτήν την νέα.

Περάσαμε κοντά σ' έναν πόλισμαν, ο όποιος μάς κύτταξε με κάποια έπιμονή. Φοβήθηκα εκείνη τη στιγμή κάποια τρέλλα εκ μέρους της συντροφισσάς μου, μα αυτή μ' άφηνε τώρα να την οδηγώ όπου ήθελα, κλαίγοντας συγχρόνως γλυκά... Θα μπορούσα, βέβαια, να την παραδώσω σ' αυτόν τον πόλισμαν και να ξεμπερδέψω έτσι μ' αυτήν την περιπέτειά μου... Δεν ήξερα όμως αν αυτή η άπελπισμένη γυναίκα δεν είχε λόγους να φοβάται την άστυνομία... Και έξ άλλου, πρέπει να το όμολογήσω, ή περιπέτεια μου προκαλούσε τώρα το ένδιαφέρον μου και ήθελα να την τραθήξω ως το τέλος.

Όταν βγήκαμε από τη γέφυρα, ένιωθα τον έαυτό μου κάπως καθησυχασμένο, μα περισσότερο στενοχωρημένο. Τί θα έκανα αυτήν την νέα; Να την έγκαταλείψω στο δρόμο δεν μπορούσα... Θα τραβούσε κατ' εύθειαν στο ποτάμι να πνιγί... Να την πάω στο ξενοδοχείο μου; Άδύνατον... Στά καλά άμερικανικά ξενοδοχεία υπάρχουν άσστηρές άπαγορεύσεις κι' ο θυρωρός δεν θα την άφηνε να μπη μέσα. Είχε τάχα σπίτι;... Οικογένεια;... Προσπάθησα να τη ρωτήσω. Μα ήταν σχεδόν άδύνατον να την κάνω να βγάλη από τα χείλη της μια φράσι. Έτρεμε κι' έκλαιγε χωρίς ν' άπαντά. Τέλος, της είπα:

—Άκούστε... Δεν μπορώ να σας αφήσω έτσι... Ποϋ θέλετε να σας πάω;... Έχετε σπίτι;... Συγγενείς;...

Εκείνη κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

—Δωμάτιο; την ξαναρώτησα.

Μα και πάλι ήταν άρνητικό το κούνημα του κεφαλιού της. Περνούσαμε, εκείνη τη στιγμή, από μια φωτισμένη πόρτα, επάνω άπ' την όποία ύπήρχε ή έπιγραφή:

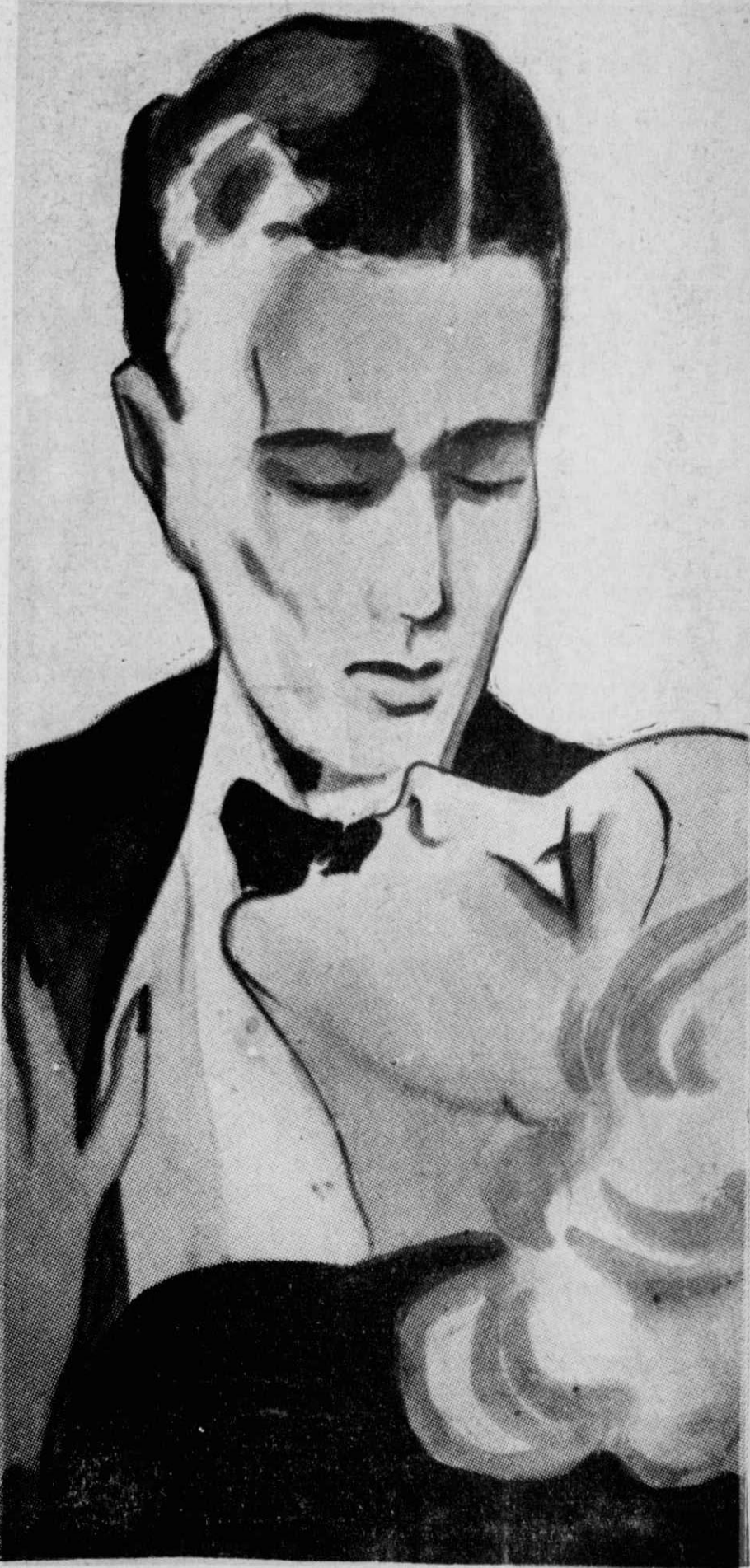
«ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ», έννοιάζονται δωμάτια πρδς 1 δολλάριον και άνω...

Αυτό το ξενοδοχείο δεν έμοιαζε καθόλου με τα μεγαλοπρεπή Πάλας των κεντρικών λεωφόρων. Ωστόσο φαινόταν καθαρό και σοβαρό... Έπειτα, για λίγες ώρες που θάμενε εκεί ή ά-

γνωστη, τί σημασία είχε ό,τι κι' αν ήταν...

—Άκούστε, της είπα. Δεν είσθε αυτή τη στιγμή σε τέτοια κατάσταση, ώστε να μπορήτε να έξηγηθίτε... Κι' εγώ ο ίδιος πρέπει να ξαναγυρίσω στο ξενοδοχείο μου. Πρέπει λοιπόν πριν άπ' όλα να στεγνώσετε και ν' άναπαυθίτε... Θα πάρετε ένα δωμάτιο σ' αυτό το ξενοδοχείο... Θα το πληρώσω προκαταβολικά και θα σας αφήσω... Θα κοιμηθίτε κι' άβριο το πρωί θάρθω να μάθω νέα σας... Τότε θα είσθε καλύτερα και θα μου διηγηθίτε την ιστορία σας... Έχω πολλούς φίλους στη Νέα Υόρκη σε όλες τις τάξεις και είμαι σχεδόν βεβαιος πως μόλις μάθω τι σας συμβαίνει θα μπορέσω να σας βοηθήσω... Ό,τι κι' αν σας βασανίζει, μπορείτε να ζήσετε ακόμα μια νύχτα... Ποιός ξέρει, ίσως άβριο το πρωί αυτό που μέσα στη νύχτα και στην ομίχλη, σας φαινόταν τρομερό κι' άνεπανόρθωτο, να σας φανί πολύ πιό άπλό;... Δέχεσθε;... Και μου ύπόσχεσθε, ότι αν σας έγκυτοστήσω σ' αυτό το ξενοδοχείο, δεν θα φύγετε μόλις θα φύγω εγώ;

Εκείνη μου άπάντησε με μια καταφατική κίνηση του κεφαλιού της...

Η Μύριαμ μου έτεινε τα χείλη της

— Έχετε χρήματα; τή ρώτησα δειλά.

— Η άγνωστη ξαναπήρε το ύφος της του δαρμένου σκυλλιοῦ.

— Ναι... τής είπα. Αυτό δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.. Κι' ἐγώ, δυστυχῶς, δὲν κρατῶ ἀπόψε χρήματα ἐπάνω μου, μὰ ἔχω ἕνα δολλάριο... Θὰ πληρώσω μ' αὐτὸ τὸ δωμάτιό σας καὶ θάρθω αὐτὸ τὸ πρωὶ νὰ κανονίσω τὰ ὑπόλοιπα... Ἄν πεινᾶτε λοιπόν, ἀπολαύστε τίποτε, μὴ διστάσετε, νὰ τὸ ζητήσετε... Δὲν θὰ σᾶς φέρουν καμμιὰ δυσκολία... Εἶμαστε σύμφωνοι, ἔ;... Πᾶμε... ἔβρασα τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου. Κανένας δὲν ἀπάντησε... Ἀναγκάστηκα νὰ χτυπήσω τρεῖς φορές. Τέλος, ἀκούστηκαν θήματα ἀπὸ μέσα, τὸ τράθηγμα συρτῶν κι' ἕνα γκαρσόνι παρουσιάστηκε...

Ἦταν ἕνας μιγάς ὡς ἐκεῖ πάνω μὲ κατσαρά μαλλιά πού ἔτριβε τὰ μάτια του. Μιλοῦσε ἄσχημα τ' ἀγγλικά καὶ ἀγνοοῦσε ἐντελῶς τὶς ἄλλες γλώσσες πού ἤξερα ἐγώ — τὰ γαλλικά καὶ τὰ ἰταλικά. Ἔτσι δυσκολεύτηκα πολὺ νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ τί ἤθελα.

— Αὐτὴ ἡ νέα, τοῦ είπα, θὰ περάσῃ ἐδῶ τὴ νύχτα της. Δὲν ἔχει ἀποσκευές, μὰ αὐτὸ δὲν παίζει κανένα ρόλο. Θὰ τῆς δώσωτε μιὰ κάμαρη τοῦ ἐνὸς δολλαρίου, τὸ ὁποῖο θὰ σᾶς καταβάλω ἀμέσως... Θὰ ξαναγυρίσω αὔριο τὸ πρωὶ καὶ ἔτι ξεδέψει ἐν τῷ μεταξύ ἡ δεσποινὶς θὰ πληρωθῇ ἀπὸ μένα. Μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω ἐνέχυρο τὸ ρολοῖ μου ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἀντικείμενο, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ εἶνε περιττό... Ἐξ ἄλλου, καθὼς βλέπετε, δὲν πρόκειται γιὰ κανένα ὑποπτο πρόσωπο. Δὲν θὰ μείνω μαζί της. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅ,τι σᾶς ζητῶ εἶνε νὰ τῆς δώσετε μιὰ κάμαρη γιὰ τὴν νύχτα... Ὅριστε τὸ δολλάριό μου... Λοιπόν, σύμφωνοι; Κατάλαβες;

— Ἀρχισὰ νὰ ἐρεθίζωμαι μ' αὐτὸ τὸ ἥλιθιο κι' ἀνόητο γκαρσόνι. Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλ' αὐτὰ δυὸ-τρεις φορές, νὰ τοῦ ἐξηγηθῶ ὅσο μποροῦσα καλύτερα...

Τέλος ἐπῆρε τὸ δολλάριό μου καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ μπῆ μέσα ἡ νέα.

Δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς πῶ καθὼς τὴν ἀφῆνα. Θάπρεπε ἴσως νὰ τὴν ἐνθαρρύνω μὲ μιὰ λέξι καθυσχαστικὴ στοργικὴ. Μὰ δὲν τὴ θρήκα.

— Ὁρεβουάρ αὔριο, τῆς είπα μόνο. Καὶ ὑποσχεθῆτε μου πὼς θὰ κοιμηθῆτε...

— Ἀπλώσα πρὸς αὐτὴν τὸ χέρι μου...

Ἐκείνη τὸ ἔσφιξε ζωηρὰ καὶ, γιὰ πρώτη φορά, μίλησε:

— You are kind, εἶπε... Εἶσατε καλός...

Ἄν καὶ μοναχὰ αὐτὲς τὶς τρεῖς λέξεις ἀκουσα ἀπὸ τὸ στόμα της, θυμάμαι ἀκόμα τὴ φωνὴ της πού ἦταν σοβαρὴ.

Μόλις θρέθηκα μόνος μου, σκέφθηκα ἄξαφνα ὅτι δίνοντας στὴν ἀγνωστὴ τὸ μοναδικό μου δολλάριο, δὲν μποροῦσα νὰ πάρω ὄχι πειὰ ταξί, ἀλλ' οὔτε καν λεωφορεῖο καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ γυρίσω πεζὸς στὸ ξενοδοχεῖο μου...

— Ποῦ θρискόμουν; Στὴν 60ῆ ὁδὸ; Στὴν 62α;

Καὶ τὸ ξενοδοχεῖο μου ἦταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς ἀπεραντῆς μεγαλουπόλεως. Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ κάνω μιὰς-μιάμισης ὥρας δρόμο μ' αὐτὸν τὸν διαβολόκαιρο...

Μὰ ἴμουν τόσο εὐχαριστημένος πού εἶχα σώσει τὴν ἀγνωστὴ, ὥστε ξεκίνησα εὐθυμᾶ, σφυρίζοντας παληοὺς στρατιωτικοὺς σκοπούς, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἔρημους κι' ἀδειανούς δρόμους. Ἡ λεωφόρος Μάντιζον, γιὰ πρώτη φορά ἴσως θ' ἀκουσε ἐκεῖνο τὸ θράδυ, τὸ τραγοῦδι τοῦ «Πυροβολητοῦ τοῦ Μέτζ».

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ, ὅταν ξύπνησα, ἔνοιωσα στὴν ἀρχὴ τὴν ἐντύπωση πὼς ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν τῶν νυχτερινῶν γεγονότων ἦταν ἀπλούστατα ἕνα ὄνειρο.

Κατόπιν, ὅταν σκέφθηκα καλύτερα, θυμῆθηκα μὲ ἀκρίβεια ὅλες τὶς νυχτερινὲς περιπέτειες καὶ ἀποφάσισα, πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐργασία μου νὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο, νὰ δώσω λίγα χρήματα σ' αὐτὴν τὴν μυστηριώδη νέα καὶ ἂν μποροῦσα νὰ τὴν κῆνω νὰ μιλήσῃ, νὰ ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτὴν. Εἶχα πολλοὺς φίλους μεταξὺ τῶν πολιτικῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, πού θὰ μπορούσαν νὰ τὴ βοηθήσουν... Καὶ ποιὸς ξέρει; Ἡ εὐγνωμοσύνη, στὶς γυναῖκες, συχνὰ προκαλεῖ τὸν ἔρωτα...

Ξαναθρήκα εὐκόλα τὸ ξενοδοχεῖο κοντὰ στὴ γέφυρα. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸ εἶχε κάνει νὰ χάσῃ κάτι τὸ ὑποπτο πού νόμισα τὴν νύχτα πὼς εἶχα διακρίνει σ' αὐτό.

Στὸ γραφεῖο καθόταν μιὰ γυναῖκα φορτωμένη κλειδιά καὶ περιτοιχισμένη ἀπὸ τηλέφωνα.

— Συγγνώμην, τῆς είπα, ἔρχομαι νὰ ζητήσω πληροφορίες γιὰ τὴ νέα πού ἔφερα ἐδῶ χθὲς τὸ θράδυ.

Ἐκείνη μὲ κύτταξε μὲ ὄφος πραγματικὰ ξαφνιασμένο καὶ εἶπε:

— Γιὰ ποιά νέα;

Τῆς ἐξηγήθηκα καὶ τῆς διηγήθηκα τὴν ἱστορία μου. Ἀπὸ τὴν ἔκφρασί της φαινόταν ὅτι ἀγνοοῦσε ὅλα τὰ γεγονότα πού τῆς διηγόμουν.

— Ἐπὶ τέλους — τὴ ρώτησα — δὲν νοικιάσατε κατὰ τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἕνα δωμάτιο σὲ μιὰ νέα χωρὶς ἀποσκευές;

— Δὲν βλέπω τίποτε σχετικῶς στὰ βιβλία μου, μοῦ ἀπάντησε.

— Εἶν' ἀπίστευτο! φώναξα. Δὲν ἔχετε ἐδῶ κάποιο νυχτερινὸ ὑπάλλληλο πού μιλάει ἄσχημα τ' ἀγγλικά καὶ πού ἔχει μαῦρα κατσαρά μαλλιά;

— Ναι, ναι, εἶπε ἡ γυναῖκα. Εἶν' ὁ Στέπαν... Λοιπόν;

— Αὐτὸς μᾶς δέχθηκε... Φωνάχτε τον!...

Ἡ γυναῖκα πάτησε ἕνα κουμπὶ καὶ σὲ λίγες στιγμὲς παρουσιάστηκε τὸ νυχτερινὸ γκαρσόνι.

Μόλις μὲ εἶδε, φάνηκε ὅσν νὰ ξαφνιαζέται καὶ νὰ θυμῶνῃ συγχρόνως.

— Μὲ ἀναγνωρίζεις; τὸ ρώτησα.

Ἐκεῖνο μούγκρισε κάτι, ἀπαντῶντας μου καταφατικά.

— Εἶμαι ἐγώ πού ἦρθα, τὴ νύχτα μαζί μὲ μιὰ νέα κοπέλλα, ἐπρόσθεσα. Ποῦ θρискεται τώρα ἡ κοπέλλα αὐτὴ.

— Ἐφυγε! μοῦ ἀπάντησε ἀπότομα τὸ γκαρσόνι. Τὴν πέταξα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα!...

— Πῶς! φώναξα. Τὴν πέταξες ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα; Μὲ ποῖο δικαίωμα;... Μήπως δὲν σοῦ πλήρωσα τὸ δωμάτιό της... Δὲν εἶχες κανένα δικαίωμα νά...

Τὸ γκαρσόνι ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί καὶ, θάζοντάς το κάτω ἀπὸ τὴ μύτη μου, μὲ διέκοψε λέγοντας.

— Κι' αὐτὸ ἐδῶ;... Μὲ ποῖο δικαίωμα;... Τί εἶν' αὐτὸ ἐδῶ;...

Κι' ἀρπάζοντας τὸ χαρτί ἀπ' τὰ χέρια τοῦ γκαρσονιοῦ, τὸ κύτταξα κι' ἀπόμεινα ἀπολιθωμένος.

Δὲν ἦταν ἀκριβῶς ἕνα ψεύτικο δολλάριο, μὰ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ρεκλάμες πού εἶχαν τὴν ἐμφάνισι δολλαρίων καὶ πού μερικὰ καταστήματα κυκλοφοροῦσαν τότε στοὺς δρόμους. Δὲν τὸ εἶχα προσέξει τὴν περασμένη νύχτα, ἴσως γιὰ τὸ εἶχα πάρει διπλωμένο στὰ δύο ἢ ἴσως γιὰ τὸ εἶχα θεβαιώσῃ, ὅτι κρατοῦσα ἕνα δολλάριο, δὲν τὸ κύτταξα καθόλου.

Ἐκτὸς πειὰ ἂν ἦταν ἀληθινὸ αὐτὸ πού ἔδωσα καὶ τὸ γκαρσόνι τὸ καταχράστηκε. Μὰ ὄχι, φαινόταν πολὺ ἀπλοῖκό γιὰ νὰ διαιρέσῃ μιὰ τέτοια ἀτιμία κι' ὁ θυμὸς του ἐναντίον μου δὲν ἦταν πρωσοπιητός...

— Ὁχι... Ἡ Μυριαμ καὶ οἱ φίλοι της εἶχαν σκαρώσει αὐτὸ τὸ παιγνίδι εἰς ἄραρος μου γιὰ νὰ γελάσουν μαζί μου...

Κι' αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη... ἡ ἀγνωστὴ... τί εἶχε ἀπογίνει...

— Ποῦ πῆγε; φώναξα. Πρέπει νὰ τὴν ξαναβρῶ... Ἀκούστε με, κυρία... Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς της...

Κι' ἐξήγησα ὅσο μποροῦσα καλύτερα στὴν ξενοδόχο, ἡ ὁποία φαινόταν τώρα δύσπιστη, τὴν περιπέτειά μου τῆς προηγούμενης νύχτας.

— Πρέπει, πρόσθεσα, νὰ καταλάβετε κυρία ὅτι συνέβη μιὰ φριχτὴ παρεξήγησις. Τί νὰ φαντάστηκε τάχα ἡ ἀγνωστὴ γιὰ μένα;... Ἦταν κιόλας ἀπελπισμένη τὴ στιγμή πού τὴ συνάντησα... Ἐγὼ τὴν ἔφερα κατόπιν ἐδῶ, τὴν ἐγκατέλειψα μ' ἕνα ψεύτικο δολλάριο γιὰ νὰ τὴ δώξω ἔπειτα τὸ γκαρσόνι σας, θάναυσα ἴσως... Στὴν κατάστασι πού θρискόταν ὅλα εἶνε ἐνδεχόμενα... ἀκόμα καὶ ἡ αὐτοκτονία...

Μὰ τὰ λόγια μου πῆγαιναν χαμένα, γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ μοῦ δώσουν καμμιὰ πληροφορία.

Ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω γρήγορα. Ἐτρεξα ἀμέσως στὸ ἀρχηγεῖο τῆς ἀστυνομίας, ὅπου ἤξερα ἕναν ἄνωτερο ὑπάλλληλο, τὸν κ. Μούλθανου.

Ἐκεῖνος ἀκουσε τὴν ἱστορία μου μὲ τὴν ἀδιαφορία τῶν ἀνθρώπων πού τὰ εἶδαν ὅλα καὶ «κινητοποίησε» ἀμέσως τὰ αὐτοκίνητα τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων πού ἦσαν κοντὰ στὸ ποτάμι. Ἀσφαλῶς θὰ ξέρετε ὅτι ἡ Νέα Ὑόρκη εἶνε πλημμυρισμένη ἀπὸ αὐτοκίνητα, ἐφωδιασμένα μὲ ἀσύρματο, γεμάτα ἐνόπλους ἀστυνομικούς πού θρискονται σὲ διαρκὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Κεντρικὸ Σταθμό. Ἡ ἀπαντήσις πού ἦρθαν σὲ λίγο ἦσαν ἀρνητικές· οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εἶχαν δεῖ πουθενὰ τὴν ἀγνωστὴ μου.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποδεικνύει τίποτε, ἐπρόσθεσε ὁ Μούλθανου. Πόσες αὐτοκτονίες δὲν γίνονται χωρὶς νὰ προκαλέσουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο;... Ξαναγυρίστε αὔριο. Θὰ ἔχουμε τὴν ἀναφορά τῶν ἀστυνομικῶν ποταμοπλοίων... Ποιὸς ξέρει; Μπορεῖ νὰ ἔχουν ψαρέψῃ τὸ πτώμα τῆς ἀγνωστῆς σας...

Φεύγοντας ἀπ' τοῦ Μούλθανου, πῆγα στὴς Μυριαμ, ἡ ὁποία κοιμόταν ἀκόμα. Τὴν ξύπνησα κι' ἀρχισὰ νὰ τῆς κῆνω φριχτὰ παράπονα. Ἐκείνη γέ-

λασε πολύ.

—Ναί, ἐγώ σοῦ ἔδωσα τὸ ψεύτικο δολλάριο, εἶπε τέλος. Μὰ ἐντελῶς τυχαία... Τῆ στιγμῆ πού ἀνοίξα τὴν τσάντα μου, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ σὰς δώσω τὰ χρήματα, πού σὰς χρειαζόντουσαν, εἶδα αὐτὸ τὸ δολλάριο - ρεκλάμα, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχαν δώσει τὸ ἀπόγευμα σ' ἕνα κατάστημα καὶ τὸ ὁποῖον εἶχα φυλάξει, κι, ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί... Γελοῦσα προκαταβολικά μὲ τὴν σαστιμάρα σας καὶ τὴ ντροπὴ σας, ὅταν ὁ σωφὲρ τοῦ ταξί πού θὰ παίρνατε, θὰ σὰς ἔλεγε πὼς τὸ δολλάριό σας ἦταν ψεύτικο. Συγχρόνως ὅμως σκέφθηκα πὼς τὸ ἀστεῖο μου ἦταν ἐντελῶς ἀκίνδυνο, γιατί ὁ θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου σας θὰ σὰς ἔδινε τὰ χρήματα πού χρειαζόσαστε γιὰ νὰ πληρώσετε τὸ ταξί... Που μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ τριγυρίζατε τὴ νύχτα γιὰ νὰ παίξετε τὸν ρόλο τοῦ περιπλανωμένου ἱππότηου...

Τρεῖς νύχτες ἀργότερα, ὁ Μούλθανυ μοῦ τηλεφώνησε ὅτι τὸ πῶμα τῆς ἀγνωστῆς μου εἶχε ἀνασυρθῆ ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι πού ἔγινε δὲν ἐξακριβώθηκε τίποτε ἀπολύτως γι' αὐτήν. Καμμιά ἀπὸ τίς γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἡ ἐξαφάνισις εἶχε ἀναφερθῆ στὴν ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης, δὲν τῆς ἔμοιαζε... Κανένας δὲν τὴν ἐξήγησε... Καὶ σήμερα ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς μιά τόση ὡμορφὴ κυπέλλα μπόρεσε νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ πίσω τῆς κανένα ἀγαπημένο πλάσμα, πού νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τί ἀπόγινε.

Ἡ Μύριαμ κι' ἐγὼ παρακολουθήσαμε μαζὺ τὴν κηδεῖα τῆς. Ναιὼθαμε κ' οἱ δυὸ κάποια εὐθύνη γιὰ τὸν θάνατό τῆς. Ὡστόσο δὲν εἶχαμε κάνει τίποτε τὸ ἔνοχο, τίποτε τὸ κακό... Ἡ Μύριαμ εἶχε κάνει σ' ἕνα φίλο τῆς, σὲ μένα, ἕνα ἄβωο ἀστεῖο... Ἐγὼ πάλι εἶχα προσπαθῆσει, ἴσως μὲ κάποια ὑστεροβουλία μὰ χωρὶς κακία, νὰ σώσω αὐτὴ τὴν κοπέλλα... Μὰ ἀσυναίσθητα, μηχανικά, χωρὶς νὰ ὑποψιασθοῦμε καν τὸ κακό, πού κάναμε, τὴν εἶχαμε σπρώξει καὶ οἱ δυὸ μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια πρὸς τὴν καταστροφὴ, πρὸς τὸν θάνατο...

Ἄν ἡ Μύριαμ μοῦ εἶχε δώσει ἕνα ἀληθινὸ δολλάριο, ὅχι μόνον θὰ σωζόταν ἡ ζωὴ αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης, μὰ καὶ μεταμορφωνόταν ἴσως καὶ ἡ δικὴ μου ζωὴ...

—Εἶνε στιγμὲς, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Μύριαμ, καθὼς φεύγαμε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, εἶνε στιγμὲς πού νομίζει κανεὶς...

—Τί ; τὴ ρώτησα.

—Τίποτε... ἀπάντησε. Τίποτε...

Μὰ κατάλαβα πὼς ἤθελε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴ Μοῖρα καὶ γιὰ τὴ θλίψι τῆς ζωῆς σ' αὐτὸν τὸν ἀλλόκοτο κόσμο.

ANDRE MAUROIS

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ὁ Πῶλ Μπουρζὲ ἔτρεφε πραγματικὴ λατρεία γιὰ τὸν μεγάλο μυθιστοριογράφο Ὀνορέ ντὲ Μπαλζάκ. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἕνας μόνον θὰ μπορούσε νὰ συγκριθῆ μαζὺ του, ὁ ὑποκόμης ντὲ Λοβανζούλ, μανιώδης συλλέκτης τῶν ἀντικειμένων πού ἀνήκον στὸν Μπαλζάκ. Τὸ κοινὸ μάλιστα ἀντικείμενο τῆς λατρείας τους, εἶχε γίνει ἀφορμὴ, ὥστε νὰ συνδεθοῦν μὲ στενὴ φιλία ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁ συλλέκτης.

—Μιὰ μέρα, ὁ Λοβανζούλ ἀναζητοῦσε τὸν Μπουρζὲ σ' ἕνα τοῦ Παρισι, χωρὶς ὥστόσο νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν συναντήσῃ πουθενά. Τέλος, κατὰ τὸ βράδυ, καθὼς ἔμπαινε σ' ἕνα σαλόνι, εἶδε τὸν νεαρὸ συγγραφέα, πού συζητοῦσε μαζὺ μὲ μερικοὺς φίλους του σὲ μιὰ γωνία.

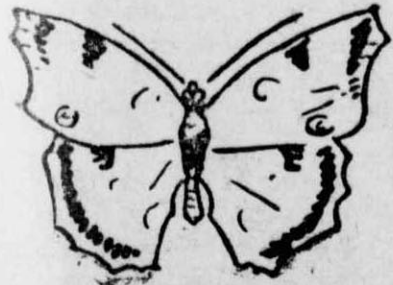
Ὁ ὑποκόμης τὸν πλησίασε καί, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τοὺς ἄλλους, διέκοψε τὴ συζήτησι, λέγοντας στὸν Μπουρζὲ μὲ στόμφο:

—Τὸ ἔχω στὸ σπίτι μου!

—Τί; τὸν ρώτησε ὁ Μπουρζὲ σαστισμένος.

—Τὸ μαστοῦνι τοῦ Μπαλζάκ!

Ἄμέσως οἱ δυὸ φύλοι ἔφυγαν, χωρὶς νὰ χαιρετήσουν κανένα, τράβηξαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ ὑποκόμητος. Ἐκεῖ πέρασαν ὅλη τὴ νύχτα τους σιωπηλοί, κυττάζοντας τὸ μαστοῦνι τοῦ Μπαλζάκ, τὸ ὁποῖο ὁ Λοβανζούλ εἶχε ἀγοράσει ἀντὶ μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ γιατροῦ τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ χῆρες συνήθως ἐπαινοῦν ὑπερβολικά τὰ χαρίσματα τοῦ πρώτου συζύγου των, γιὰ νὰ τ' ἀκούῃ ὁ δεύτερος, πρῶτος... γνωσιν καὶ συμμόρφωσιν του!

Α. Βερμάρ

Τιποτένιο πράγμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ ἦταν ἡ τιμὴ τοῦ συζύγου, ἀν ἐξηρηματο ἀποκλειστικά ἀπ' τὰ φουστάνια τῆς συζύγου του...

Γεωργία Σάνδη

Ὁ ἐραστὴς διαβάζει καθαρὰ στὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης του, σὰν σὲ ἀνοικτὸ βιβλίο, ὅλα τὰ μυστικά τῆς καρδιάς τῆς. Ἰὴ αὐτὸ, συνήθως, ἡ φρόνημας καὶ πονηροῦταικε; α, ἀπημένες μας ἔχουν τὴν πρόνοια καὶ τὴ σύνεσι νὰ χαμηλώνουν διαρκῶς τὰ μάτια τους, ὅθθεν ἀπὸ συγκίνησι κι' ἀπὸ παρθενητικὴ ντροπή...

Α. Βερμάρ

Τὰ πιὸ κακοφυλαγμένα μυστικά τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἶνε τὰ μυστικά τῆς ἀγάπης.

Μπαλζάκ

Γάμος χωρὶς τέκνα — κόσμος χωρὶς ἥλιο...

Ἅγιος Αὐγουστίνος

Μερικὲς γυναῖκες μοιάζουν σὰν μερικὰ ἐκλεκτὰ κρασιά. τὰ ὁποῖα ὅλοι θέλουν νὰ δοκιμάσουν, μὰ καὶ τὰ ὁποῖα κανένας δὲν ἀποφασίζει νὰ τὰ χῆ «μεσημέρι - βράδυ» στὸ τραπέζι του.

Σοφία Ἀρνού

Ἡ γυναῖκα πλάστηκε ἀποκλειστικά, γιὰ νὰ μένουσιν οἱ ἄνδρες ὡς ἄνδρες. Ὡστόσο ἐξ αἰτίας τῶν γυναικῶν, σπάνια οἱ ἄνδρες ὑψώνονται σὲ ὑπερανθρώπους ἐνῶ συχνότατα κατανοῦν ὑπάνθρωποι...

Ἅγιος Μποναβεντούρα

Ὁ ἐραστὴς μπορεῖ νὰ εἶνε ἀπαιτητικὸς, ἀλλὰ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ καὶ τὸν σεβασμὸ, τὸν ὁποῖο ὀφείλει στὴν ἀγαπημένη του. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ ἔχεσθε πάντα τίς παραχωρήσεις τῆς λατρευτῆς σας ὡς χάρες καὶ συγκαταβάσεις τῆς, ἀλλ' ὄχι ὡς δικαιώματά σας...

Ρουσσώ

Μερικοὶ σύζυγοι αὐταπατῶνται, ὅταν ἀποκαλοῦν τὴ σύζυγό τους «τρυφερόν ἡμισύ» τους: Καὶ τοῦτο, γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ «μονάδα» τους ἔχουν παρεισφύσει τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι παρεισφύκται, ὥστε τὰ δυὸ «ἡμισύ» νὰ κατανοῦν συχνὰ «ἔβδομα» κι' «ὄγδυα»!

Ἄλφονσος Κάρρ

Τότε μόνον ἡ ἀλμύρα καὶ ἡ πίκρα τῶν δακρύων μας γλυκαίνει, ὅταν τὰ σκουπίζῃ τὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου μας...

Δεσποινὶς ντὲ Ἄ' Ἐτάν

Τὸ πνεῦμα ψάχνει, μὰ βρίσκει ἡ καρδιά...

Γεωργία Σάνδη

Ὅταν ἐγκαταλείπουμε ἄδικα τὴν ἀγαπημένη μας, τῆς βρίσκουμε πλῆθος ἀπὸ δῆθεν ἐλαττώματα, γιὰ νὰ παρηγοροῦμε τὴν τύψι τῆς συνειδήσεώς μας.

Γουσταῦος Λε Ρουζ

Ἡ ἀτομικὴ εὐτυχία μας ἐξαρτᾶται περισσότερο ἀπ' τὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς μας, παρά ἀπ' τὰ πραγματικὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μας.

Κυρία Ρολλάν

Συχνὰ ὁ γάμος γιὰ πολλὰ ἀνδρόγυνα καταντᾷ μιά νόμιμη διασθορά.

Τολστόι

Σπάνιες εἶνε, ἡ γαλήνιες ψυχές. Ἡ ἄλλες διψοῦν νὰ συγκλονίζωνται ἢ ἀπὸ θλίψι καυτερῆ, ἢ ἀπὸ ἐξάλλη χαρά...

Κυρία ντὲ Ρικκομπόνι

Ἡ γυναῖκες κρύβουν καλὰ μόνον ὅσα μυστικὰ ἀγνοοῦν.

Μοζέλλι

